

følgelig var pligtig at afsige Realitetskendelse i Sagen.

Imidlertid blev Ministeriets Opmærksomhed henledt paa, at Invalidelovens Regler virkede uheldigt overfor aandssvage, idet Invaliderenten fristede de aandssvages Familier til at unddrage de aandssvage fra Anstaltsbehandling og lod de aandssvage opholde sig i Hjemmet uden betryggende Tilsyn, mod at Familien oppebar Invaliderentens Beløb, hvad der ikke kunde forhindres, da der ikke her i Landet er Pligt til at lade aandssvage Personer undergive Anstaltstilsyn. Endvidere indeholdt de gældende Regler ingen Sikkerhed for, at Invaliderenten i Tilfælde, hvor de paagældende forblev paa Anstalten, blev indbetalt til Dækning af Anstaltens Udgifter. Ministeriet henstillede derfor i December 1922 til Invalideforsikringsretten og Invalideforsikringsfonden saavidt muligt at stille Andragender fra aandssvage om Invaliderende i Bero, hvorhos man samtidig udarbejdede et Forslag til Ændring i Loven, om hvilket man gennem Undervisningsministeriet i Januar 1923 udbad sig en Udtalelse fra den nedsatte Kommission angaaende Aandssvageanstalterne. Forslaget var saalydende:

„Forsaavidt angaar sindssyge og aandssvage Rentenydere skal Invalideforsikringsfondens Direktion være bemyndiget til at bestemme, at Udbetalingen af de dem tilkommende Renter gøres betinget af, at de underkaster sig Plejetoranstaltninger eller Anstaltindlægning, ligesom Direktionen skal være bemyndiget til at udbetale Renterne helt eller delvis til vedkommende Hjem eller Anstalter til hel eller delvis Dækning af Omkostningerne ved de paagældendes Ophold i disse.“

Fra fornævnte Kommission modtog Indenrigsministeriet derefter en Erklæring, hvorefter Forholdet ønskes ordnet saaledes, at Fondens Direktion er forpligtet til, naar Aandssvagevæsenet ønsker at overtage Forsorgen for den paagældende, at gøre Udbetalingen af Invaliderenten afhængig af, at den aandssvage underkastes Forsorg efter Aandssvagevæsenets nærmere Bestemmelser, hvorhos Invaliderenten udbetales til Aandssvagevæsenet til Vederlag for dettes Udgifter ved Anstaltsbehandling eller Tilsyn. Til dette Forslag sluttede Undervisningsministeriet sig i Skrivelse af 22. Marts 1923.

Da Spøgsmaalet vedrørte ikke blot aandssvage, men ogsaa andre af de i Fattiglovens § 61 ommeldte Grupper af Personer, anmodede man Retspræsident Steincke om

at udarbejde en Redegørelse om Sagen med Forslag til Spøgsmaalets Løsning. Den af Retspræsidenten udarbejdede Afhandling af 9. Juni 1923 „Invaliderende til abnorme m. fl.“ er tilstillet Rigsdagens Medlemmer i Særtryk. Som det vil ses, har Retspræsidenten Side 20—21 og Side 25 fremsat Forslag til en Lovbestemmelse om dette Forhold.

Indenrigsministeriet har derefter indhentet Udtalelser fra de interesserede Parter om de foreliggende Forslag, og Udtalelserne gaar ud paa følgende:

*Invalideforsikringsretten* slutter sig til Præsidentens Forslag som et brugbart Grundlag for videre Overvejelse.

*Undervisningsministeriet* foretrækker sit tidligere Forslag, forsaavidt man ikke i det hele kan udelukke aandssvage fra Invalideunderstøttelse.

*Invalideforsikringsfonden* anser ikke en Lovforandring for paakrævet, men foreslaar subsidiært følgende Tilføjelser til Lovens § 17 „Naar Direktionen af Hensyn til en Invalids Tilstand finder, at Udbetaling af Renten til den paagældende maa anses for utilraadelig, træffer den Bestemmelse om, paa hvilken Maade Renten skal komme den paagældende til Gode“, hvorhos Fonden eventuelt kunde tænke sig nogle nærmere fastsatte Regler desangaaende.

*Foreningen „Broen“* har i Tilslutning til en Erklæring fra Professor Viggo Christiansen indtrængende henstillet Bevarelsen af de gældende Regler om Invaliderenten til aandssvage og sindssyge.

Fra Retspræsident Steincke har man indhentet Erklæring over de sidste 3 Udtalelser, og Retspræsidenten fastholder sit tidligere Forslag.

Endelig skal man henvise til Artikler om Spøgsmaalet af Professor Chr. Keller i Nyt Tidsskrift for Abnormvæsenet 1923 Nr. 7 og af Kontorchef J. L. Cohen i „Social Forsorg“ 1923 Nr. 7. Førstnævnte foreslaar, at Sagens Løsning lægges i Aandssvagevæsenets Hænder, medens sidstnævnte fremhæver, at Umyndiggørelse kun i Undtagelsestilfælde bør anvendes, og stiller Forslag om, at Kommunalbestyrelserne fører Tilsynet med de paagældende.

Indenrigsministeriet maa for sit Vedkommende formene, at det hverken vil være overensstemmende med almindelig Billighed eller med Invalideforsikringens Karakter at overlade Invaliderenten helt